

Josep Carreres: "Menorca és el meu petit país"

dimecres, 20 gener de 2010

Josep Carreres Coll "en Carre", va néixer l'any 1960. Va estudiar magisteri, que exercí amb molt de gust fins l'any 2003. Casat amb na Rosa i pare de tres filles de 21, 18 i 14 anys, començà la seva trajectòria política lligada a l'Entesa de l'Esquerra de Ferreries l'any 1995, quan entrà a l'Ajuntament de Ferreries. Els vuit anys primers anys combinà la docència amb les seves funcions com a regidor de Cultura, fins que assolí la batllia l'any 2003.

Com et defineixes com a persona?

Som una persona que sempre ha tingut ganes de fer feina pels altres, d'estar involucrat. Una persona activa, relativament tranquil·la, pacient... En definitiva som una persona que li agrada el que fa, estar amb la família i moltes altres coses, tenc moltes aficions...

Què és el que més valores a la vida?

La família la valor molt, perquè són les persones que estimo; l'amistat, com a concepte, és una de les coses que també valor més. Jo crec que les persones quan tenen amics, en tenen molt de fet. L'amistat és un punt de referència que t'acompanya en tots els moments, bons i dolents. També la solidaritat.

I el que més t'agrada fer?

La música, la lectura, i els esports, caminar, fer senderisme...

Pel contrari, quina cosa no suportes?

No suport... no sé que dir (pensa). Crec que no hi ha res que no suporti.

Menorca és per tu...

Menorca és el meu petit país, petit però polit país. És un poc la unitat de referència clara. També per la sostenibilitat, és un lloc experimental per veure si les persones podem aconseguir aquest tipus de vida, aquesta qualitat i equilibri tot i estar situats en un món occidentalitzat i capitalista...

Si haguessis de viure a fora, on t'agradaria fer-ho?

Com a ciutat, a Barcelona. I potser a un poble de muntanya, per allò de cercar el contrapunt, el que no tenim aquí.

T'identifiques amb el PSM perquè...

Perquè té l'ideologia que combina polítiques d'esquerra, per tant polítiques socials, econòmiques i paisagístiques... amb el nacionalisme. Jo soc una persona molt identificada amb la meva cultura, amb la meva llengua, me l'estimo molt. Per tant el PSM és el partit que reuneix totes aquestes característiques.

Què és el que més et satisfà de la teva feina?

El contacte humà, poder comprovar que a vegades ajudes a persones i que t'ho fan saber. Podem tractar bé a la gent, podem escoltar-los... perquè a vegades no pots resoldre els problemes. També el fet de poder representar a un poble i a una gent que estimes molt. Açò és molt polit.

Estimar o ser estimat?

Jo estimar: La resta ja ve per si sol.

Acaba aquesta frase: No puc viure sense...

Sense estimar, sense fer cosa pels altres, sinó la vida seria molt trista. Jo som un cristià practicant i convençut i açò va molt amb la meua manera de ser.

De qui/que t'agrada envoltar-te?

De la família i els amics. D'una guitarreta per cantar quatre cançons...

Què és el que més valors de la gent?

La simpatia, l'optimisme, el món ha de ser optimista. També la sinceritat de la gent.

I el que no perdones?

Tot és perdonable.

Aprofita els diumenges per...

Per fer un alè si no hi ha actes programats! Aprofito les estones buides que em brinda el diumenge. A l'estiu per exemple vaig a fer una calada. També aprofito per estar amb la meva dona i per estar per casa, netejant la terrassa, llegint el diari o simplement embadocat davant la tele mirant esports.

Cinema o lectura?

Lectura, però el cine també m'agrada.

Ràdio o televisió?

Televisió, tot i que no tenc gaire temps ni per l'un ni per l'altre.

La vida et tracta bé?

Estic convençut que tenc totes les coses per ser super feliç, per tant si qualche vegada me queix és sense motiu. És cert que a vegades me queix quan me sent sobresaturat, perquè fa molts anys que faig feina d'aquesta manera i clar, és estressant. Però quan ho medito se que no tenc cap justificació per tenir el mínim de queixa. Som allà on vull, faig el que vull i estic envoltat de quatre dones precioses a ca meva.

La millor experiència de la teva vida.

El naixement de les filles, és una experiència boníssima.

I la pitjor?

La mort d'en Nofre, el batlle de Ferreries. A part de que quan ell era batlle jo era el regidor de Cultura i fèiem molta feina junts, era un cosí meu. Va ser una experiència molt dura.

Tens alguna màxima o frase feta que practiques o amb la que t'identifiques?

Les persones han de veure sempre el got mig ple, han de ser positives. Les persones han de ser solucions, no problemes.

Com afrontes les injustícies?

Ara que hi pens (en referència a la pregunta del que no suportes) potser el que suportó pitjor són les injustícies. Les injustícies em rebel·len i m'esperonen per intentar combatre-les. També em creen sentiments d'impotència.

En general els menorquins som...

Pacients, feiners, valoren el que tenen...

I podríem ser més...

Podríem estar més satisfets del que tenim, sense que això signifiqui conformisme.

Una petita cosa que et faci sentir bé.

Escolltar qualsevol cançó d'en Llach.

I alguna petita cosa que t'entristeixi.

Les discussions, sobre tot entre persones properes.

T'ha agradat aquesta entrevista?

Sí, sí.